

dne 12. prosince 1928, na schůzi, jež se konati má podle třetího odstavce § 3 čís. 2 cit. nař., jeho zavinění, neboť nesprávný výklad právní normy není ještě zaviněním. O zavinění by mohla býti řeč teprve, kdyby byl žalovaný jednal proti lepšímu svému vědomí. Že tomu tak bylo, jest vyvráceno řečeným dopisem žalovaného ze dne 12. prosince 1928. I prvý soud sdílel názor žalovaného, že podíl zaměstnanců na čistém zisku jest stanoviti až při první pravidelné čtvrtletní schůzi podnikové rady svolané po valném shromáždění uhelných společností, odvolávaje se na ustanovení druhého odstavce § 3 čís. 2 cit. nař. Než předpis ten stanoví jen, že se zprávy podle druhého odstavce § 3 čís. 2 cit. nař. podají při prvé schůzi podnikové rady svolané po valném shromáždění uhelných podniků; tím však není stanoveno, že touto první schůzí musí býti až pravidelná čtvrtletní schůze, nýbrž může jí a má býti, je-li toho potřeba, i schůze svolaná podle třetího odstavce § 7 cit. nař. Ježto však, jak uvedeno, nelze přičítati žalovanému zavinění pro mylný výklad vládního nařízení ze dne 23. března 1921, čís. 114 sb. z. a n., není tu ani povinnosti k zažalované náhradě škody. Kromě toho je zažalován, jak správně uvádí odvolací soud, ušlý zisk, takže by se k odsouzení žalovaného vyžadovalo jeho hrubé zavinění, o němž však za vylíčeného stavu věci nemůže býti vůbec řeč. Byla proto právem zamítnuta žaloba.

Čís. 10655.

Nepodány-li námitky proti soudní výpovědi, nelze hmotněprávní námitku, že byt podléhá ochraně nájemců, ani rekurse ani žalobou vznášeti teprve v exekučním řízení.

Pronajímatel, vydobývší si právoplatnou výpověď, nemusí za účelem povolení exekuce ještě prokazovati, že nejde o byt nebo místnost podléhající ochraně.

(Rozh. ze dne 30. března 1931, R II 43/31.)

Soud první stolice povolil exekuci vyklizením na základě soudní výpovědi, proti níž nebyly podány námitky. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: V rozhodnutí ze dne 23. prosince 1926, čís. 6633 sb. n. s. vyslovil nejvyšší soud zásadu, že jest na pronajímateli, žádá-li o exekuční vyklizení na základě soudní nebo mimo-soudní výpovědi, proti níž nebyly podány námitky, by prokázal, že jde o některou z výjimek § 31 zák. o ochr. náj. Strana vymáhající předložila k žádosti o nucené vyklizení průkaz městské rady, podle něhož dvorní budova v domě čís. 4 Újezd v P. byla k účelům bytovým přestavěna na základě svolení městské rady, kterým bylo zároveň uděleno povolení k užívání. Tato listina nestačí, by žádaná exekuce vyklizením z bytu byla povolena, ježto neobsahuje potvrzení o tom, že jde o místnosti, které byly po 1. květnu 1924 nově zřízeny nebo z neobytných na obytné upraveny a pronajaty, a že tudíž jde o jednu z výjimek, stanovených

v § 31 zák. o ochr. náj. Předložený průkaz jest tudíž nedostatečný a nemohla proto na jeho podkladě býti povolena žádaná exekuce.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud neshledal závady, by nebyla povolena exekuce na základě právoplatné soudní výpovědi, dané vymáhajícím věřitelem povinným. Právoplatná výpověď obsahuje podle § 562 c. ř. s. příkaz soudu, by najatý předmět v určeném čase pod uvarováním exekuce byl odevzdán nebo byly proti výpovědi podány námitky u soudu. Tento příkaz jest usnesením a podle § 1 čís. 4 ex. ř. exekučním titulem. Jeho vykonatelnost není závislá na tom, že vymáhající věřitel podá průkaz, že najatý byt anebo místnost nepodléhá ochraně nájemníků. Nejde ani o skutečnost, na níž by vykonatelnost výpovědi byla ve smyslu § 7 ex. ř. závislá. Okolnost, že byt nebo místnost podléhá ochraně nájemníků, nečiní výpověď a řízení výpovědní podle § 560 a násl. c. ř. s. nepřipustným, neopodstatňuje námitku nepřipustnosti pořadu práva, nýbrž může odůvodniti jen věcnou námitku, o níž soud ve sporu rozhodne věcně rozsudkem, po případě tak, že výpověď z toho důvodu zruší (§ 572 c. ř. s., srov. násl. čís. 2278, 3741, 5465, 6076, 6596, 8237 a 6838 sb. n. s.). Nepodá-li nájemce námitky proti soudní výpovědi, vejde příkaz v ní obsažený proti němu v moc práva, a nemůže hmotněprávní obranu, kterou měl uplatniti námitkami, vznášeti teprve v exekučním řízení, ať rekusem nebo žalobou. To by bylo obcházením právoplatného rozhodnutí. Není správný názor, že pronajímatel, vydobývší si právoplatnou výpověď, musí za účelem povolení exekuce ještě prokazovati, že nejde o byt nebo místnost podléhající ochraně. To nelze vyvoditi ze zákona o ochraně nájemníků. V § 1 tohoto zákona jest sice předepsáno, že si pronajímatel musí vymoci svolení soudu k výpovědi, a také § 7 druhý odstavec zákona o ochr. náj. ustanovuje, že nelze ustanovení § 1 vyloučiti smlouvou stran. Ale toto ustanovení chce chrániti nájemníka, pokud ochrany užití chce a ji potřebuje, ale nebrání mu, by se ochrany, které již požívá, dobrovolně nevzdal pro určitý nastavší již případ a nezavázal se k vyklizení (srov. násl. čís. 1791, 5528 a 5873 sb. n. s.). Není tedy závady, by se nájemce nevzdal ochrany pro nastavší již případ výpovědi tím, že se vzdá námitek, ať to učiní výslovně nebo mlčky tím, že námitky nepodá. Proto nelze z toho, že § 7, druhý odstavec, zákona o ochr. náj. vylučuje smluvní vyloučení ustanovení § 1 tohoto zákona, dovozovati, že právoplatná výpověď soudní má jen tehdy účinek, prokáže-li pronajímatel, že se výpověď týká bytu nebo místnosti nechráněné. Vždyť pravomoc soudního rozhodnutí nelze vyloučiti tím, že byla zmeškána námitka hmotněprávní, i kdyby dokonce odpůrci příslušela podle velícího předpisu zákona.